

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5379 van 21 december 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Turkse nationaliteit, op 12 oktober 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 augustus 2007 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 5 april 2005 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in.

Op 1 augustus 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot de ontvankelijkheid, doch ongegrondheid van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Wat betreft de door betrokkene ingeroepen elementen van vrees in geval van terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft: de problemen in zijn land hebben reeds het

voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen op 29 augustus 2002 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Daarbij legt betrokkene geen bewijzen voor van de mogelijke problemen die hij zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst, waardoor het enkel bij een bewering blijft waaraan geen geloof gehecht kan worden. De terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft zal derhalve geen inbreuk uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op Artikel 3 van het E.V.R.M. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene behoorlijk Nederlands spreekt, Nederlandse taal cursus volgt, cursus maatschappelijke oriëntatie en drie modules basiseducatie volgt, dat zijn hele leefwereld in België ligt en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Daarbij vond de integratie grotendeels in illegaal verblijf plaats. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 3 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 2 oktober 2000) Het argument dat de broer van betrokkene hier legaal in België verblijft, ondertussen genaturaliseerd op 15 december 2005, verantwoordt niet de regularisatie van zijn verblijf. De regularisatie van het verblijf van zijn broer staat volledig los van zijn regularisatie, betrokkene verblijft niet bij zijn broer en is niet van hem afhankelijk. De aangehaalde medische motieven kunnen niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren uit het verslag van de ambtenaargeneesheer blijkt immers dat de behandelende arts redenen had om aan te nemen dat er geen actuele medische problemen aanwezig zijn. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 E.V.R.M. Wat betreft de verklaring dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen zonder enig verhoor ten gronde de asielaanvraag ongegrond verklaarde, noch de Vaste Beroepscommissie noch de Raad van State maakt er enige melding van dat er geen verhoor ten gronde zou zijn geweest. Derhalve kan er aan deze bewering geen geloof gehecht worden.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9, derde lid en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Verzoeker betoogt dat de motivering deels onjuist is en zelfs onbestaande wegens interne tegenstrijdigheden. De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag ontvankelijk is zodat de enige buitengewone omstandigheid zoals vermeld in de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard werd, met name de schending van artikel 3 van het EVRM. Door de erkenning van deze buitengewone omstandigheid, welke neerkomt op een onmogelijkheid tot terugkeer omwille van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, kan moeilijk worden ingezien hoe de verdere motivering stand kan blijven houden zonder in tegenstrijd te komen met de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waardoor verzoeker de aanvraag niet kan indienen in Turkije. De motivering is manifest in strijd met de vaststelling dat de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald door verzoeker wel aanvaard werden. Een tegenstrijdige motivering komt neer op geen motivering.

2.2. Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet

worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De aanvrager heeft de plicht om duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag zelf een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de elementen bedoeld voor het ontvankelijkheids- en gegrondheidsonderzoek.

Uit deze aanvraag blijkt dat verzoeker slechts één buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet:

“3. Wat de buitengewone omstandigheden betreft:

Voor zover de dienst Vreemdelingenzaken deze niet erkent “quod certe non” zijn de buitengewone omstandigheden ingeroepen door mijn cliënt de volgende.

a) Schending art. 3 EVRM

Zoals hierboven reeds uiteengezet loopt verzoeker nog gevaar in zijn land van herkomst. Verzoeker werd beschuldigd van steun aan het PKK en hiervoor sinds 1997 meermaals opgepakt en gefolterd bij zijn aanhoudingen. Ook zijn vader en broers werden meermaals aangehouden wegens steun aan het PKK. In 2000 werd verzoeker bovendien opgeroepen voor zijn legerdienst. Op dat ogenblik verbleef verzoeker in Istanbul – zijn oproep werd hem betekend aan ouderlijk huis – maar verzoeker had besloten naar Europa uit te wijken. Bovendien wordt gans zijn familie verdacht van banden met de PKK. Zijn vader is in 1991, toen verzoeker 10 jaar was, opgepakt door militairen en “verdwenen”. Sedertien heeft hij nooit meer iets van zijn vader gehoord of gezien. Ook zijn twee broers werden geregeld opgepakt wegens verdenking steun PKK. Het is voor verzoeker aldus onmogelijk, ook tijdelijk, om naar zijn land van herkomst terug te keren. Tijdens zijn arrestaties werd betrokkene mishandeld. Bovendien hebben verzoeker en zijn broer geweigerd legerdienst te doen. Aldus vreest verzoeker een terugkeer naar Turkije. Verzoeker is ernstig getraumatiseerd door wat hij heeft meegemaakt. Indien hij naar zijn land van herkomst terugkeert, zal hij opnieuw gearresteerd, bedreigd en geslagen worden. Verzoeker verwijst hieromtrent naar rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International die bevestigen dat de situatie voor Koerden nog steeds precair is en foltering van gevangenen nog vaak voorkomend;

“Torture and ill-treatment in police detention remained a grave concern. Although there were far fewer reports of the use of torture methods such as electric shocks, falaka (beatings on the soles of the feet) and suspension by the arms, there were regular reports of detainees being beaten, stripped naked,

sexually harassed and denied adequate sleep, food, drink and use of the toilet. One reason for the persistence of torture and ill-treatment in detention was the failure of law enforcement officials to follow prescribed procedures, including the duty to inform detainees of their rights and to allow access to legal counsel.” (www.amnesty.org, Jaarrapport – Turkey 2004)

“More than a quarter of a million villagers, mainly Kurdish, remain unable to return to their homes in the southeast, after having been forced out of their homes by security forces in brutal operations accompanied by torture and “disappearance” during the conflict between security forces and the PKK during the 1990s. In most cases, communities were forcibly evacuated if they refused to join the paramilitary “village guards”, a brutal and corrupt force that was armed and paid by the government to fight for the PKK.” (www.hrw.org, Jaarrapport 2005, Turkey)

Dat er een verplichting bestaat om een vreemdeling niet te verwijderen naar een land wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat hij daar het reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst naar verschillende arresten van de Raad van State hier kort weergegeven:

R.v.St. nr 99.769, 12 oktober 2001 en nr 100.001, 22 oktober 2001.

“De verwijdering van een vreemdeling door een Verdragsluitende Staat kan in voorkomend geval problemen stellen in het kader van artikel 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, in het geval een uitzetting naar het land van oorsprong, daar een werkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling. De in dat verband door het genoemde art. 3 verzekerde bescherming is ruimer dan die voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Het toepassingsgebied van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet is verschillend van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Genève. Hieruit volgt dat een omstandigheid, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vanuit deze invalshoek verworpen, eventueel de indiening in België kan rechtvaardigen van een aanvraag tot verblijf gegrond op een risico van een eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M.”

Verzoeker toont aan dat hij persoonlijk, in geval van een verwijdering, een reël risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt.”

De bewering van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat door verzoeker drie buitengewone omstandigheden werden opgeworpen, met name de procedure die in het kader van de uitspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd ingeleid bij de Raad van State en die nog hangende was, de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst en de schending van artikel 3 EVRM nu hij er meermaals werd opgepakt en gefolterd, blijkt derhalve niet uit de aanvraag die verzoeker heeft ingediend. De verwerende partij geeft bovendien in haar nota met opmerkingen zelf aan dat de duur van de asielprocedure niet voldoende lang was om tot de gegrondheid te besluiten van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke grond men de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard. Zoals uiteengezet blijkt dat in de aanvraag enkel de “schending art. 3 EVRM” werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid, zodat redelijkerwijze impliciet kan worden afgeleid dat de aangevoerde “schending art. 3 EVRM” als buitengewone omstandigheid werd aanvaard.

Als motief om tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf te besluiten overweegt de minister van Binnenlandse Zaken onder meer als volgt:

“Wat betreft de door betrokkene ingeroepen elementen van vrees in geval van terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft: de problemen in zijn land hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag

werd afgewezen door de bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen op 29 augustus 2002 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Daarbij legt betrokkene geen bewijzen voor van de mogelijke problemen die hij zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst, waardoor het enkel bij een bewering blijft waaraan geen geloof gehecht kan worden. De terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft zal derhalve geen inbreuk uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op Artikel 3 van het E.V.R.M.

(...)

De aangehaalde medische motieven kunnen niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren uit het verslag van de ambtenaargeneesheer blijkt immers dat de behandelende arts redenen had om aan te nemen dat er geen actuele medische problemen aanwezig zijn. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 E.V.R.M.”

Waar klaarblijkelijk de mogelijke schending van artikel 3 EVRM wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, wordt deze op hetzelfde moment niet aanvaard als reden om het verblijf toe te staan. Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog dat “moeilijk kan worden ingezien hoe de verdere motivering stand kan blijven houden zonder in tegenstrijd te komen met de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waardoor verzoeker de aanvraag niet kan indienen in Turkije” aannemelijk dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Het tweede middel is in die mate gegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft een middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken van 1 augustus 2007 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. MILOJKOWIC.